

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

21. ČÍSLO / XXXIII. ROČNÍK

24 Kč • 1,10 €

25. KVĚTNA 2025

Z obsahu:

Vydávat svědectví o své radostné víře v Krista
První homilie papeže Lva XIV. při mši svaté s kardinály, kterou slavil 9. května 2025 v Sixtinské kapli v Římě
- strana 2 -

Záruka pokoje
Zamyšlení nad liturgickými texty 6. neděle velikonoční (cyklus C)
Bratr Amadeus
- strana 3 -

Svatý Ferdinand III.
Libor Rösner
- strana 4 -

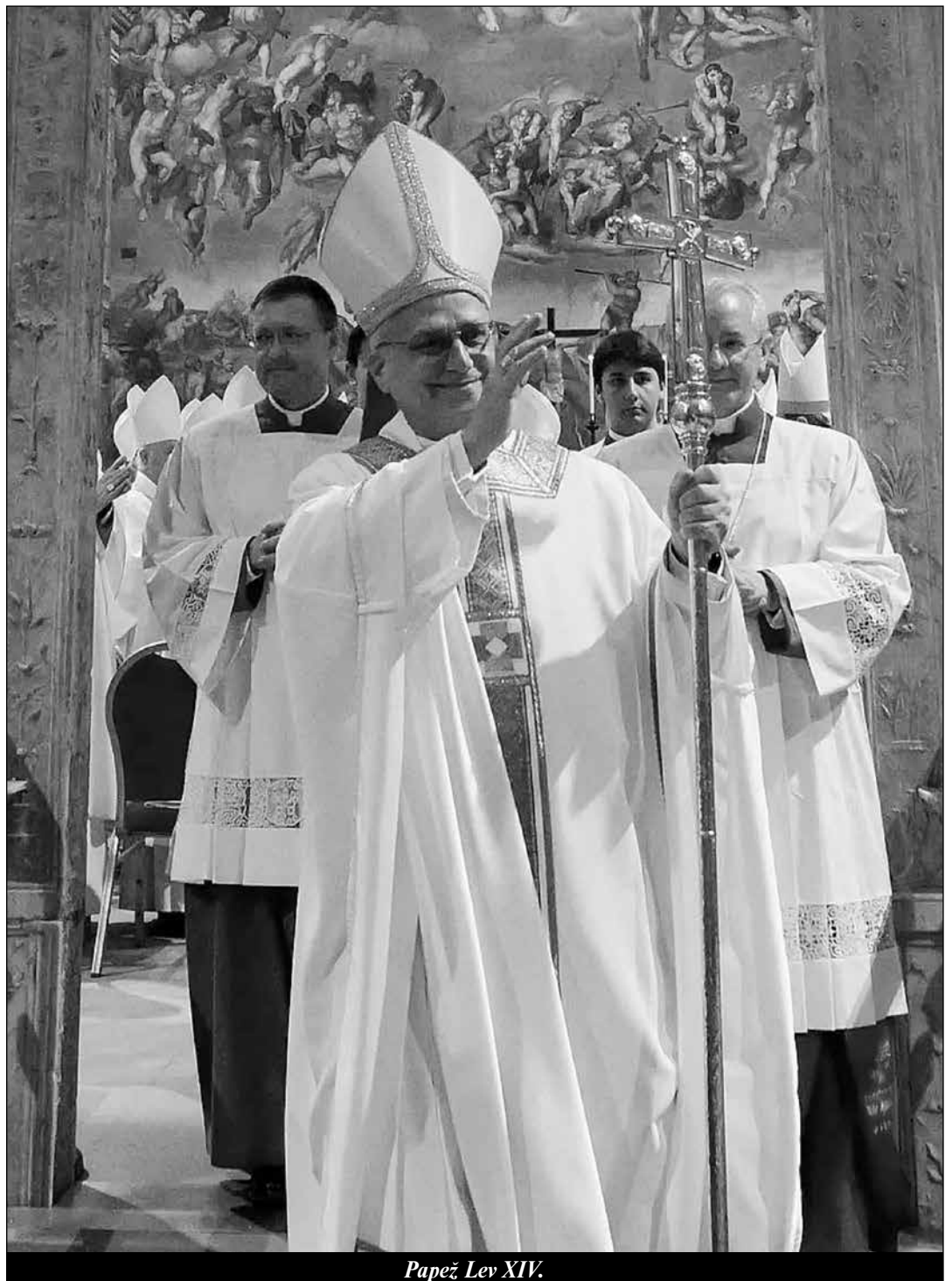
Homilie kardinála Re před začátkem konkláve
- strana 6 -

Kardinál Prevost se stal novým papežem Lvem XIV.
- strana 7 -

První slova Lva XIV. z ložie Vatikánské baziliky
- strana 8 -

Důvěroval síle růžence
- strana 9 -

Chléb svaté Zity (23)
Silvia Koscelanská
- strana 11 -

Papež Lev XIV.

Vydávat svědectví o své radostné víře v Krista

První homilie papeže Lva XIV. při mši svaté s kardinály,
kterou slavil 9. května 2025 v Sixtinské kapli v Římě

Začnu několika slovy v angličtině, zbytek bude v italštině. Chci však zopakovat slova z responsorálního žalmu: „Budu zpívat Hospodinu novou píseň, neboť učinil podivuhodné věci.“

A skutečně, nejen mně, ale nám všem. Bratři kardinálové, při dnešní ranní slavnosti vás vybízím, abyste se zamysleli nad

zázraky, které Hospodin učinil, nad požehnáními, kterými nás Hospodin prostřednictvím Petrovy služby neustále zahrnuje.

Vy jste mě povolali, abych nesl tento kříž a byl požehlán tímto posláním, a vím, že se mohu spolehnout na každého z vás, že budete kráčet se mnou, zatímco budeme pokračovat jako církev, jako společenství přátel Ježíše, jako věřící,

abychom ohlašovali Dobrou zprávu, ohlašovali evangelium. Abychom řekli:

[Odtud v italštině...]

„Ty jsi Kristus, Syn Boha živého.“ (Mt 16,16) Těmito slovy Petr, když byl spolu s ostatními učedníky dotázán Mistrem na svou víru v něj, stručně vyjadřuje

Pokračování na str. 10

A je to tady! Katolická církev má nového nástupce sv. Petra, který stojí v čele tohoto nemalého lidského společenství. Ono právem patří Pánu Ježíši Kristu, který je nejen založil, ale žije uprostřed něj – zvláštním způsobem v Nejsvětější svátosti – a skrze svátosti a milosti zprostředkované svými služebníky kněžími posvěcuje životy jeho členů. Petrovým úkolem bylo být Skálou, na níž je zbudována Ježíšova církev, strážcem pokladu učení Mistra, jehož tolik miloval, a oporou ostatním apoštolům, kteří v Petrovi měli mít dobrého pastýře podle Ježíšova vzoru. Nástupci na Petrově stolci mají svůj úřad vykonávat v témže duchu. Jistě známe dějiny, a tak víme, že se to jednotlivcům dařilo více či méně, někdy vůbec ne – ale Bůh sudí, ne my! Pro nás katolíky, ale i pro celý svět je pak důležité jediné: aby v duchovních pastýřích a skrze jejich konání zazářil Ježíš. Na nic jiného nelze ani pomyslet. A kde je na prvním místě Ježíš, dochází i k proměně lidských srdcí, která se do něj zamilovávají. A tak s nadějí můžeme přijímat i závěrečná slova první papežské homilie Lva XIV. (str. 2, 10), v nichž odkazuje na to nejpodstatnější ve službě duchovní autority: stát se malým, aby byl poznán, oslaven a milován Kristus, aby nevynikal člověk, který je pouhým nástrojem v jeho rukou.

Kardinál Re v homilii před začátkem konkláve (str. 6) nastínil, co znamená být Ježíšovou církví a co má nabídnout

Editorial

světu: Ježíšovu lásku, zachování základních lidských a duchovních hodnot, a to pod ochranou Panny Marie, Matky církve. Lev XIV. při svém prvním vystoupení v ložnici Vatikánské baziliky (str. 8) své papežské poslání svěřil právě do rukou Panny Marie. Připojme se i my, Boží stáde, k modlitbě za nového papeže a prosme Pannu Marii o pomoc a zprostředkování Božích milostí, které každý papež ke své službě nezbytně potřebuje.

O moci, kterou Matka Boží disponuje, se jistě ve svém životě přesvědčuje každý z nás. Je však prospěšné posílit svoji víru a podpořit osobní zkušenost také pozoruhodnými příběhy jiných, kteří se bezmezně svěřili pod její ochranu. Jedním z mnoha je i ten P. Konráda Maxe Gietzingera z druhé světové války. (str. 9) Je snadné svěřovat svůj život do rukou Panny Marie a Pána Boha v klidném období svého života. Mnohem těžší to však může být v okamžicích, kdy se věci ubírají špatným směrem, zvláště pak když jde člověku o život. Jsou tací, kteří řeknou, že je to právě naopak: když už v zoufalství nevím, co dělat, tak se obrátím o pomoc k Bohu. A nevěřící by ještě dodali: co kdyby to náhodou pomohlo... Může být, ale je třeba mít stále na paměti, že u Boha neexistuje žádná náhoda, Boží Prozřetelnost má svůj řád a směřuje vždy k jedinému: k prospěchu lid-

ské duše a k její spáse. A tak se někdy až neuvěřitelné příběhy stávají výkladní skříní právě toho, jak Bůh mocně zachraňuje člověka, když má dostatek víry a důvěry v jeho pomoc...

Ježíšovo učení, jehož strážcem má být i papež, nesleduje to, co se líbí lidem, nýbrž to, co je vůlí Boží. (str. 3) A tou je: návrat člověka do trvalé Boží přítomnosti – ať už zde na zemi, tak po smrti v nebi. Ten, kdo vede s příslušnou autoritou lidské duše, nejenže si musí být této skutečnosti dobře vědom, ale musí také podle ní jednat a svými rozhodnutími, činy a slovy napomáhat k dosažení cíle Bohem vytčeného.

Každý křesťan však ve svém konkrétním společenském postavení je Bohem pověřen k tomu, aby nějakým způsobem přiváděl druhé k němu. Různorodost tohoto poslání velmi dobře vidíme ve velkém zástupu svatých. Od královské moci, již kupříkladu disponoval sv. Ferdinand III. (str. 4–5), až třeba po péči o ty nejubožejší lidi, jak jsme mnozí ještě viděli u sv. Matky Terezy i u jiných.

A tak volbu nového papeže přijmeme jako dar i jako osobní výzvu a zamysleme se hlouběji, zda dostatečně spolupracujeme s Boží milostí ve prospěch spásky nejen vlastní duše, ale i druhých lidí.

Panna Maria nechť nám pak pomůže být vůči sobě pravdivými a otevře nám srdce k novému přijetí našeho osobního Božího poslání v tomto světě.

Daniel Dehner

Důvěřoval síle růžence

Dodnes na P. Konráda Maxe Gietzingera (1912-1987) z Unterechingu (z farnosti St. Georgen v salzburské oblasti) jeho spolubratři z misijní společnosti Mariannahill, jakož i kněží, příbuzní a věřící z jeho vlasti vzpomínají jako na neobyčejnou kněžskou osobnost.

Sotva byl v roce 1939 vysvěcen na kněze, již několik měsíců nato byl tento mladý kaplan poslán jako sanitář na frontu do Francie, později do Ruska a na Balkán. Skromný salzburský novokněz, člověk modlitby a ochotný vždy pomoci, byl tak oblíben mezi svými vojenskými kamarády, že později jeden z nich – kněz Josef Kery z německého města Freiburg im Breisgau – na jeho adresu řekl: „Byls tím nejlepším a nejnezištnějším ošetřovatelem v celé první horské divizi a nikdy nebyla pro tebe žádná obět příliš velká. Pro mnohé ses stal pomocníkem a zachránce. Pomáhal jsi tělu i duši, ale především jsi pomáhal s růžencem v ruce; ano, právě tím!“ Při pohledu na toto období sám Max Gietzinger řekl: „Za frontovou linii jsem mohl léčit rány na těle i na duši. Zažil jsem ty nejšťastnější hodiny svého života.“ O moci růžence vypráví také zpráva, kterou v roce 1987 při příležitosti úmrtí svého společníka poslal farář Herbert Kessel z Türkheimu (Německo) misijní společnosti Mariannahill. P. Kessel hovořil s vděčností o Maxu Gietzingerovi jako o „svatě žijícím muži“, který se o něho v roce 1943 staral a „který je hoden toho, abychom na něj nezapomněli“.

Nedaleko vesnice Petrovskaja na Ukrajině bylo v německé rotě 20 těžce raněných vojáků, a protože se Rusové přibli-

žovali, jedinou možnou záchranou v dané situaci bylo dát se na ústup. Velitel, jenž byl zároveň lékařem, stál před těžkým rozhodnutím: buď se stáhnout s raněnými, což by – samozřejmě – ústup nutně zpomalilo a pro všechny by to znamenalo smrt, zajetí či deportaci na Sibiř, anebo opustit 20 raněných vojáků, aby se ostatních 200 mužů mohlo rychlým ústupem zachránit. Stmívalo se a čas utíkal. Důstojník tedy dal rozkaz k nástupu a celé rotě oznámil, že se s těžkým srdcem rozhodl pro druhou možnost – opustit raněné a odejít bez nich, aby se ostatní zachránili. V případě, že někdo z vojáků by byl ochoten dobrovolně zůstat s raněnými, má k tomu jeho svolení. Mezi vojáky zavládlo hrobové ticho. Pak z ničeho nic vystoupil bledý sanitář, svobodník Max Gietzinger, mladý kaplan ze salzburské diecéze, a chvějícím se hlasem řekl, že chce zůstat u raněných druhů. I navzdory velitelovu upozornění, že v tomto případě musí téměř jistě počítat se smrtí a že by mu nikdo nemohl zazlívát, pokud by vzal své rozhodnutí zpět, kaplan Gietzinger na svém rozhodnutí nic nezměnil.

Vzápětí přemístili raněné vojáky do největšího domu na hlavní ulici uprostřed vesnice. Potom ostatní rychle od táhli z vesnice Petrovskaja, aby se zachránili před blížícím se nepřítelem. Té noci

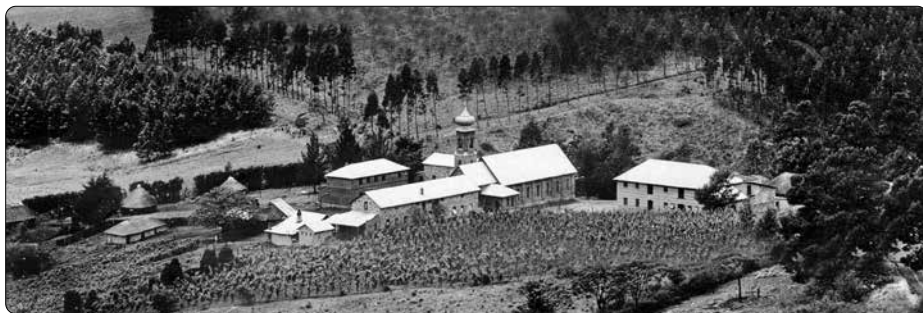
27letý novokněz Max Gietzinger jako sanitář

se ruská armáda dostala do vesnice a vojáci začali obsazovat dům za domem, jeden po druhém. Zdálo se, že jen jediný dům zcela přehlédli, a to právě ten největší uprostřed vesnice, kde na holé zemi v bolestech a ve smrtelné úzkosti leželo 20 německých vojáků. Mladý kaplan s růžencem v ruce klečel uprostřed nich. Gietzinger se spoléhal pouze na modlitbu růžence a za neustálého modlení ošetřoval raněné. Jen čas od času se nesměle díval oknem na ulici, kde mezi ruskými vojáky vládl ruch a shon. Nato ještě rozhodněji stiskl růžencem v ruce.

Nepochopitelným zůstává, proč ani jeden z nepřátelských vojáků nevstoupil právě do tohoto velkého domu, kde byli schováni ranění. A nejen to! Ráno se německé vojsko odvážilo k protiútoky a podařilo se jim osvobodit oněch 20 raněných vojáků a jejich sanitáře, který se stále ještě modlil. Všichni byli tehdy pevně přesvědčeni, že je zachránila Panna Maria.

Určitě to nebyla náhoda, že Max Gietzinger se na konci války vrátil domů právě 31. května 1945, ještě právě včas, aby stihl poslední májovou pobožnost v Oberechingu.

*Pramen: Mariannahill - Zeitschrift für die Eine Welt, 5/2017
Z Vítězstvo Srdca 158/2024
přeložil a upravil -dd-*

Misijní stanice Otting v jižní Africe

V září 1945 se Max Gietzinger stal kaplanem v obci Stumm v Zillertali (Rakousko), v kraji bl. Engelberta Kollanda. Tam v něm doznívala touha dodržet svůj slib z válečných let a jít na misi k pohanským národům. A tak od roku 1950 působil 37 let v jižní Africe jako P. Konrád, kněz misijní společnosti Mariannahill. V roce 1987 se těžce nemocný vrátil do Evropy, aby se zotavil. Doma v Unterechingu 20. října pak podlehl rakovině.

Vydávat svědectví o své radostné víře v Krista

- dokončení homilie papeže Lva XIV. ze str. 2

dědictví, které církev po dva tisíce let prostřednictvím apoštolské posloupnosti uchovává, prohlubuje a předává.

Ježíš je Kristus, Syn živého Boha, tedy jediný Spasitel a ten, který zjevuje tvář Otce.

V něm se Bůh, aby se stal blízkým a přístupným lidem, zjevil nám v důvěřivých očích dítěte, v živé myslí mladíka, ve zralých rysech muže (srov. II. vatikánský koncil, *Gaudium et spes*, 22), až se po svém vzkříšení ukázal svým učedníkům v oslaveném těle. Tak nám ukázal vzor svatého lidství, který můžeme všichni napodobovat, spolu se slibem věčného osudu, který však přesahuje všechny naše meze a schopnosti.

Petr ve své odpovědi zachycuje obě tyto věci: Boží dar a cestu, kterou je třeba projít, aby nás proměnil, neoddělitelné rozměry spásy, svěřené církvi, aby je hlásala pro dobro celého lidstva. Svěřené nám, vyvoleným Bohem ještě předtím, než jsme byli utvořeni v lůně své matky (srov. Jer 1,5), obnovení vodou křtu a přes naše omezení a bez naší zásluhy přivedení sem a odtud vyslání, aby evangelium bylo hlášáno každému stvoření (srov. Mk 16,15).

Zvláště pak Bůh, který mě skrze vaši volbu povolal, abych nastoupil na místo prvního apoštola, svěřuje mi tento poklad, abych s jeho pomocí byl jeho věrným správcem (srov. 1 Kor 4,2) ve prospěch celého mystického těla církve, aby byla stále více městem na hoře (srov. Zj 21,10), archou spásy, která pluje po vlnách dějin, majákem, který osvětluje noci světa. A to ani tak díky majestátnosti svých staveb a velikosti svých výtvořů – jako jsou památky, v nichž se nacházíme –, jako spíše díky svatosti svých členů, toho „lidu, který si Bůh získal, aby hlásal jeho velkolepé skutky, který povolal z temnoty do svého podivuhodného světla“ (1 Petr 2,9).

Před rozhovorem, v němž Petr vyznává svou víru, však zaznívá ještě jedna otázka: „Lidé – ptá se Ježíš – kdo říká, že je Syn člověka?“ Nejedná se o banální otázku, nýbrž o důležitý aspekt našeho poslání:

realitu, v níž žijeme, s jejími omezeními a možnostmi, otázkami a přesvědčeními.

„Kdo, říkají lidé, že je Syn člověka?“ (Mt 16,13) Když přemýšlíme o scéně, nad kterou se zamýšlíme, můžeme na tuto otázku najít dvě možné odpovědi, které naznačují dva různé postoje.

Nejprve je tu odpověď světa. Matouš zdůrazňuje, že rozhovor mezi Ježíšem a jeho učedníky o jeho identitě se odehrává v krásném městečku Cesarea Filipova, bohatém na luxusní paláce, zasazeném do okouzující přírody na úpatí hory Hermon, ale také v sídle krutých mocenských kruhů a dějišti zrad a nevěry. Tento obraz nám vypráví o světě, který považuje Ježíše za naprosto bezvýznamnou osobu, nanejvýš za kuriózní postavu, která může vzbuzovat údiv svým neobvyklým způsobem řeči a jednání. A tak, když se jeho přítomnost stane nepříjemnou pro požadavky poctivosti a morální nároky, které klade, tento „svět“ neváhá ho odmltnout a odstranit.

Existuje pak ještě jiná možná odpověď na Ježíšovu otázku: odpověď prostých lidí. Pro ně není Nazaretský „šarlatán“: je to spravedlivý člověk, který má odvahu, dobře mluví a říká správné věci, jako jiní velcí proroci v dějinách Izraele. Proto ho následují, alespoň dokud to mohou dělat bez přílišného rizika a nepříjemností. Považují ho však pouze za člověka, a proto v okamžiku nebezpečí, během umučení, ho také opouštějí a odcházejí zklamani.

Na těchto dvou postojích je pozoruhodná jejich aktuálnost. Ztělesňují totiž myšlenky, které můžeme snadno najít – možná vyjádřené jiným jazykem, ale v podstatě stejné – v ústech mnoha mužů a žen naší doby.

I dnes je nemálo prostředí, kde je křesťanská víra považována za něco absurdního, pro slabé a málo inteligentní lidi; prostředí, kde se před ní upřednostňují jiné jistoty, jako technologie, peníze, úspěch, moc, potěšení.

Jsou to prostředí, kde není snadné svědčit o evangeliu a hlásat je a kde jsou věřící vysmíváni, pronásledováni, opovrhováni nebo nanejvýš tolerováni a lito-

váni. Právě proto jsou to však místa, kde je mise naléhavá, protože nedostatek víry často přináší s sebou dramata, jako je ztráta smyslu života, zapomenutí milosrdenství, porušování důstojnosti člověka v nejdramatičtějších podobách, krize rodiny a mnoho dalších ran, kterými naše společnost značně trpí.

Ani dnes nechybí kontexty, v nichž je Ježíš, ačkoli je ceněn jako člověk, redukován pouze na jakéhosi charismatického *vůdce* nebo *superčlověka*, a to nejen mezi nevěřícími, ale i mezi mnoha pokřtěnými, kteří tak nakonec žijí na této úrovni faktického ateismu.

Toto je svět, který nám byl svěřen a ve kterém jsme, jak nás tolikrát učil papež František, povoláni svědčit o radostné víře v Krista Spasitele. Proto je i pro nás nezbytné opakovat: „Ty jsi Kristus, Syn Boha živého.“ (Mt 16,16)

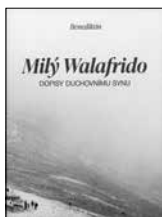
Je nezbytné to činit především v našem osobním vztahu k němu, v úsilí o každodenní obrácení. Ale také jako církev, společným prožíváním naší sounáležitosti s Pánem a zvěstováním dobré zprávy všem (srov. II. vatikánský koncil, *Lumen gentium*, 1).

Říkám to především pro sebe, jako nástupce svatého Petra, když začínám toto své poslání biskupa církve v Římě, která je povolána, aby v lásce předsedala celé církvi, podle slavného výroku svatého Ignáce Antiochijského (srov. *List Římanům*, Pozdrav). On, veden v řetězech do tohoto města, místa své bližící se oběti, psal křesťanům, kteří se tam nacházeli: „Teprve tehdy budu opravdovým učedníkem Ježíše Krista, až svět neuvidí mé tělo.“ (*List Římanům*, IV, 1) Měl na mysli to, že bude roztrhán divokými zvířaty v cirku – a tak se také stalo –, ale jeho slova odkazují v obecnějším smyslu na nezadatelné poslání každého, kdo v církvi vykonává službu autority: zmizet, aby zůstal Kristus, stát se malým, aby byl poznán a oslaven (srov. Jan 3,30), obětovat se až do konce, aby nikdo neměl nedostatek příležitosti poznat ho a milovat.

Kež mi Bůh tuto milost dá, dnes i vždy, s pomocí laskavé přímluvy Marie, Matky Církve.

Zdroj: www.vaticannews.va/cs.html
(Redakčně upraveno)

K PROHLoubENÍ DUCHOVNÍHO ŽIVOTA

**MILÝ WALAFRIDO • DOPISY
DUCHOVNÍMU SYNU**
*Benediktin • Z angličtiny přeložil Andrej
Kutarňa • Odpovědná redaktorka Kateřina
Kutarňová*

„Benediktin“ v této knize formou 42 dopisů promlouvá ke svému duchovnímu synu. Dopisy jsou plné povzbuzení k modlitbě i praktických duchovních rad v různých situacích, s nimiž se „Walafrido“ potýká. Autor zde čerpá z desetiletí duchovní četby Pisma svatého, Otců i novějších duchovních autorů. A kdo je Walafrido? Každý z nás...

Hesperion, z. s. • Váz., přebal, 130x180 mm, 256 stran, 340 Kč

**LŽIČKA MEDU • CESTA K PRVNÍMU
SVATÉMU PŘIJÍMÁNÍ**

*Lene Mayer-Skumanzová • Z němčiny
přeložila Markéta Frejlichová • Ilustrovala
Lucie Rašková • Odpovědný redaktor
Pavel Mareš*

Skupinka dětí se připravuje na první svaté přijímání. Středem dění je Julie a její kamarád Štěpán. Jeho dědeček chová včely a vyrábí vynikající med, který si děti vychutnávají po lžičkách. Tak jako objevují chuť medu a úžasné věci ze života včel, přicházejí děti postupně na chuť i Božím věcem. Příběh o tom, jak Bůh tiše promlouvá do dětských duší. Skrze přírodu, skrze kamarády, skrze události a vztahy v nejbližší rodině.

*Karmelitánské nakladatelství ve společnosti KatMedia, s. r. o.
Váz., 145x195 mm, 120 stran, 249 Kč*

PRO DĚTI

**NEJVĚTŠÍ ZÁZRAK 2 • PŘÍBĚHY
K PRVNÍMU SVATÉMU PŘIJÍMÁNÍ
A PRO POVZBUZENÍ VÍRY**

*Martin Leschinger • Doslov Mons. Jan
Paseka • Ilustrace Eva Bednářová
Redakční spolupráce Jan Bradna, Petr
Langr, Věra Luxová, Marcela Macháčková,
S. M. Františka Süsenbeková CSSH*

Pozoruhodné životní osudy svědků víry z Čech, Moravy, Slezska a Slovenska. Příběhy svatých Cyrila a Metoděje, svaté Hedviky Slezske, Pražského Jezulátka, Panny Marie v českých zemích, P. Roberta Spiskeho (zakladatele Kongregace sester sv. Hedviky), blahoslaveného Metoděje Dominika Trčky, biskupa Josefa Hloucha, blahoslavené Anky Kolesárové a bývalého politika Josefa Luxe. Kniha si všimá eucharistické úcty hlavních hrdinů, kterými jsou zasvěcené osoby i laici.

Martin Leschinger - FLÉTNA • Váz., 145x205 mm, 160 stran, 275 Kč

JÁCHYM A DESATERO

*Brigitte Endresová • Z němčiny přeložila Josefina Nedbalová
Ilustrace Eleonora Gerhaerová*

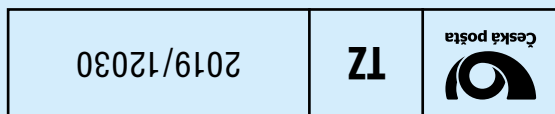
Desetiletý Jáchym dostal za úkol naučit se Desatero a pochořit, k čemu je dobré. Jenže nějaká příkázání pro něj nejsou zdaleka tak zajímavá a zábavná jako model letadélka, který chce spolu se svým dědou v nejbližších dnech postavit. A vůbec, proč by mu měl Bůh pořád něco přikazovat? Naštěstí je tu dědeček, který Jáchymovi ukazuje, že stavět letadélko bez návodu a žít bez Desatera je v leccem velmi podobné. Tak jako by se model Racek S4 nevnesl do vzduchu, kdyby nebyl postaven podle stavebního plánu, i člověk by se mohl bez Boží rady v životě pěkně spálit... Vhodné pro děti nejen mladšího školního věku.

*Paulínky • První vydání, třetí dotisk
Váz., A5, 128 stran, 249 Kč*

**Objednávky knih - tel. 733 741 841, 587 405 431 • Administrace a inzertce týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803
Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 779 00 Olomouc, e-mail: objednavky@maticecm.cz**

Nabídku knih a devocionálií najdete na našich webových stránkách www.maticecm.cz.

**779 00 Olomouc
Dolní nám. 24
Matice cyrilometodějská s. r. o.**

SVĚTLO - týdeník Matice cyrilometodějské, spolku. Vydává Matice cyrilometodějská, spolek. Dolní nám. 24, Olomouc - IČO 00533866. Tiskne nakladatelství Matice cyrilometodějské s. r. o., Olomouc. Redakce: Šéfredaktor Mgr. Daniel Dehner, redaktor Mag. Theol. Tomáš Kmrl. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č. j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bludy v oblasti víry a mravů. Neznamená to však, že udělovatel schválení se zotodůžuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 779 00 Olomouc; telefon a fax 585 222 803 (e-mail: svetlo@maticecm.cz; <http://svetlo.maticecm.cz>; objednávky: periodika@maticecm.cz; tel.: 585 220 626; objednávky knih: e-mail: objednavky@maticecm.cz; tel.: 587 405 431, www.maticecm.cz; inzertce: redakce@maticecm.cz). Týdeník: e-mail: periodika@maticecm.cz; tel.: 585 220 626; objednávky knih: e-mail: objednavky@maticecm.cz; tel.: 587 405 431, www.maticecm.cz; inzertce: redakce@maticecm.cz. Registrace: Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 779 00 Olomouc; telefon a fax 585 222 803 (e-mail: svetlo@maticecm.cz; <http://svetlo.maticecm.cz>; objednávky: periodika@maticecm.cz; tel.: 585 220 626; objednávky knih: e-mail: objednavky@maticecm.cz; tel.: 587 405 431, www.maticecm.cz; inzertce: redakce@maticecm.cz). Povolene SP, s. p. ZSRP Bratislava, č. j. 3335-OPC zo dňa 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zveřejněních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medzugasorje aj.), se podřizujeme konečnému usudku církve. Nevyžadáme nezveřejnění příspěvků nevracíme.